

"זְכוּת בְּרִית"

פרשת השבוע

[עפ"י "לקט שיחות מוסר" מאת מרן ראש הישיבה הג"ר אייזיק שר זצ"ל]

ונקדשתי בתוך בני ישראל, אני ה' מקדשכם. (כ"ב - ל"ב). כתב הרמב"ם (הלי יסוה"ת פ"ה) : כל הפורש מעבירה או עשה מצוה, לא מפני דבר בעולם לא פחד ולא יראה ולא לבקש כבוד, אלא מפני הבורא ברוך הוא, [וכו'], הרי זה מקדש את השם.

עוד כתב הרמב"ם (בפיה"מ סוף מס' מכות) : מעיקרי האמונה בתורה, כי כשיקיים אדם מצוה מתרי"ג מצוות כראוי וכהוגן ולא ישתף עמה כוונה מכוונת העולם משום פנים, אלא שיעשה אותה לשמה מאהבה, [וכו'], הנה זכה בה לחיי העולם הבא, ועל זה אמר ר' חנניא כי המצוות בהיותם הרבה א"א שלא יעשה אדם בחייו אחת מהם על מתכונתה ושלימותה, ובעשותו אותה המצוה תחיה נפשו באותו מעשה. וממה שיורה על העיקר הזה מה ששאל ר' חנניא בן תרדיון (ע"ז דף יח.) מה אני לחיי עולם הבא והשיבו המשיב כלום מעשה בא לידך, כלומר נזדמן לך לעשות מצוה כהוגן, השיבו כי נזדמנה לו מצות צדקה על דרך שלמות ככל מה שאפשר וזכה לחיי העולם הבא. **עכ"ל.**

מכאן, שעשיית מצוה אחת בשלמות, גדולה היא מהמצוה ליהרג על קידוש השם [אם עושה זאת כדי לקבל שכר], והדרך להכין את עצמו לקדש שם שמים כראוי מתוך שלמות הכוונה וטהרת הלב, היא ע"י שעושה מצוה אחת בשלמות מתוך כוונה טהורה לכבוד קונו יתברך.

וראשית העבודה היא הכנת הלב לצאת מן ה"מלומדה", ורק אז יעלה בידנו לעלות מעלה בעבודת ה' יתברך.

ועיקרה של הכנת הלב הוא בהצנע לכת, ועיקר ההצנע לכת הוא במצוות שבלב שאין העבודה נראית בהן כלל לעיני בני-אדם, ובזה היא נקודת המבחן לזיכוד הלב.

שעת תפילה היא שעה של עבודת הלב לפני קונו, זו היא השעה של גילוי מצפוני לבב לפני בוחן כליות ולב. והכנת הלב ע"י התפילה תרוממנו להשגת התכלית של "ונקדשתי בתוך בני ישראל".

[עפ"י "לב אליהו" מאת רבנו הגה"צ רבי אליהו לאפיאן זצ"ל]

וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' (כ"ג - ט"ז). יום "מתן תורתנו" נקרא חג ה"שבועות". ההסבר לכך הוא שכדי לקבל את התורה על האדם להכין את עצמו ובמשך שבעת שבועות ימי הספירה האדם מיטהר ומתקדש לקבלת התורה הקדושה. תלמידי הגרי"ס זצ"ל היו עובדים לקנות בכל יום מימי הספירה את אחד ממ"ח דברים שהתורה נקנית בהם, וביום האחרון בערב החג היו חוזרים על כל המ"ח דברים.

צריך להדגיש שיש הבדל גדול בין "ידיעת התורה" ל"קנין התורה", וכמו שאמרו חז"ל (ע"ז דף יט.) שאחרי שלומד נקראת התורה על שמו ונחשבת "ובתורתו".

הקנין הראשון : "בתלמוד", לתלמוד ולהביא בית אוצר שכלו ולבו כל מה שהוא יותר בלימוד תורה שבע"פ וכו', ומעשה שהייתי אצל הח"ח זצ"ל ואמר (בתוך הדברים) בשערים המצויינים בהלכה בעולם האמת שם אומרים לו : ערוך מה שלמדת מסכתא אחר מסכתא. ע"כ. וגם שלומד בהתמדה גדולה בלא הפסק ויש לו הנאה בחוש מעצם הלימוד, וניתוסף לו צימאון גדול והנאה יתירה בכל מלה ומלה בתורה הקדושה, וא"א לתאר זאת למי שעדיין לא זכה לזה, אלא כנאמר במשנה "כך

דרכה של תורה פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה את
עמל, **אם אתה עושה כן**, אשריך וכו'".

"בשמיעת האוזן" הפירוש הפשוט לקרות בקול עד שישמעו אזניו, אבל יש לפרש עוד שיהא מסוגל
לשמוע מאחרים ולהיות דבק עם חברים בלימודו. ובלי זה אינו יכול להצליח, וע"ז נאמר (ירמיה נ'
- ל"ו) חרב אל הבדים ונואלו, "שיושבים בד בדד ועוסקים בתורה" (ברכות דף סג:). וכל-שכן
שצריך שיטה אוזן וישמע היטב בסברות והגיונות רבו אשר מלמדו תורה.

"בעריכת שפתים". שישדר שפתותיו במחשבה תחלה. ואף בשעה שלומד לבדו יסביר ויפרש לעצמו
כאילו הוא מלמד לאדם אחר שאינו יודע בתורה כלום, וע"ז יקנה התורה שלמד ומשתמרת
תורתו אצלו.

אמרו חז"ל (פסחים דף סח.) הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם מ"ט יום שניתנה בו תורה הוא,
והנה לכו אדרבה היה צריך להיות כולו קודש לה', (וע"ז רש"י מה שכתב בפ"י, וכבר עמדו בזה
רבים), אמנם מעלת האדם שניתן לו הכח לכבוש את עניני חומר גופו, וכל זה ע"י "תורה – תבלין",
השימוש בעניני העולם לשם שמים הוא בעצמו פועל שלמות האדם. ובברכות סוף פרק הרואה
"בשני יצריך" ופי' הגר"א דהיינו אכילה ושתיה וכדו' שהם מצד יצה"ר, גם בהם תהא כוננת לשם
שמים. וע"י התורה ה"לכם" הוא לשם ה', וזה כל התכלית. ולכן הכל מודים בעצרת דבעינן נמי
לכם.

פרקי-אבות

פרק ב'

[מתוך פירוש רבנו יונה גירונדי]

וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה וגוררת עוון. כענין שאמרו אם אין קמח אין תורה.
והענין כמשמעו, כשיתבטל ממלאכה מביאתו על העוני וגוררת כמה עוונות ורעתה רבה, כי מפניה
יאהב מתנות ולא יחיה, ויחניף בני אדם אף אם הם רשעים כדי שיתנו לו, גם כי ייתם הכסף
מהמתנות יהיה גנב או קוביוסטוס ויביא גזלות העני לביתו, ובהגיע אדם אל המדות האלה אין
מעצר לרוחו ולא ינוח ולא ישקוט עד יעבור [על] כל מצוות האמורות בתורה, כי עבירה גוררת
עבירה. [וכו']. על כן צריך לחכם שידע מלאכה [וכו'].

וכל העוסקין (העמלים) עם הציבור יהיו עוסקין עמהם לשם שמים. לא להתכבד ולא להנות מהם
ולא להשתרר עליהם אלא להנהיגם בדרך ישרה והכל לשם שמים. **שזכות אבותם מסייעתן**
וצדקתם עומדת לעד. שאע"פ שאתם עוסקין עמהם [וכו'], לא אתם גורמין להם אלא זכות
אבותיהם של צבור מסייעתם וצדקתם עומדת לעד לאלף דור. **ואתם מעלה אני עליכם כאילו**
עשיתם. כלומר אע"פ שזכות אבותם מסייעתם וצרכיהם נעשין בזכות אבותיהם ולא על ידיכם,
אתם העוסקין מעלה אני עליכם כאילו נעשה כל צרכיהם על ידיכם ובזכותם. כך פירשו הראשונים
ז"ל. [וכו'].

ואל תאמן בעצמך עד יום מותך. הוא נדרש בין לחסידות בין לאמונה, שאע"פ שנתכנה לך רוח
אמונה ונכונה, לא תהיה צדיק בעיניך ולא תאמר כמה ימים לא פעלתי אוון, הכרחתי את יצרי ואני
יכול עליו ונוצח אותו כבר נשבר ואנחנו נמלטנו ולא יכול להטותו מן הדרך הישרה, והוא אויב
ואורב אליך בה(ה)מצאו אותך פעמים עוסק במלאכתך ולא לומד ולא חושב בדברי אלקים חיים
מרקד לפניך ומדבר אל לבך להטותך לשוט בארץ ולהלך בדרך לא עבר בה איש טוב ולא ישב שם,
ואולי כי יכול יוכל ותלקח נפשך בידו, לכן השמר לך ושמור נפשך מאוד ופחדו מעליך אל תרחק,
ועשית בחכמתך אם איש חכם אתה לשום עיניך ולבך תמיד על דרכיך, עד לא יכול להתקרב אליך
כל ימי חיך, ועל זה נאמר ואל תאמן בעצמך עד יום מותך. גם לענין האמונה נאמר הדבר הזה,
לב ל תלמוד מן המינין ואפילו מן הדברים האמתיים, כי פגיעתן רעה, פן יפתוך חטאים ולדבריהם
תאבה, כי הם מושכין את הלב, ואל תאמן בעצמך עד יום מותך לאמר אשמעם ואת הטוב אקבל
ואת הרע לא אקבל [וכו'] כאשר אתה מוצא ביוחן כהן גדול ששימש בכהונה גדולה [שמונים] שנה
ולבסוף נעשה צדוקי [וכו'].

מרבה תורה מרבה חיים. [וכו'], ודאגת התורה אף כי היא דאגה גדולה למבין כאשר יחשב בהלכה
עד יאמר דבר דבור על אופניו, אין יכולת לדאגה ההיא לעשות לו רע, אע"פ שאמרו חכמי הטבע

היגון חלי הלב והדאגה הוא כלות הלב, אך דואג בתורה אורך ימים ושנות חיים ושלוש יוסיפו לו, [וכו'].

מרבח חכמה מרבח ישיבה. רוצה לומר, חכמת הסברא והפלפול, שעל ידי זה הוא מרבח ישיבה, כי יבואו התלמידים לשמוע דברי(ה)ם חדשים ולהתחדד עמו וללמוד ענין הסברא המתחדשת כי היא חכמה בפני עצמה, ורוצה לומר שנותנין לו שכר כנגד כולן כי הוא הגורם.

ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך. [וכו']. ואע"פ שאמרו אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס, כדי להתגבר על היצר המסיר אותו מלעשות המצוות וללכת בדרך ישר, טוב לחשב כי פרס יהיה לו עליהם, שלא יתן פתחון פה ליצר לקטרג, ועוד כי לא הזהירו לדעת את זה כדי לעבוד את המקום ב"ה מפני סבת השכר, אלא שכשם שאדם חייב לחקור ולידע יחודו של מקום וגדולתו ותבונתו ונפלאותיו אשר עשה כדי להוסיף בו אהבה כך חייב שישלם שכר הפעולה לעלות על לבו גודל חסדיו של מקום ב"ה אע"פ שהוא אדון כל המעשים וקונה הכל וכולנו עבדיו לעבוד ולשרתו כעבד מקנת כסף בלא שיתן שכר פרס ושכר פעולתנו אתנו ועכ"פ נוסף לו אהבה עליה ונעבוד אותו מיראה ומאהבה.

* * *

[עפ"י "לקט שיחות מוסר" (פר' חוקת) מאת מרן ראש הישיבה הג"ר אייזיק שר זצ"ל]

רבי אומר איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהיא תפארת לעושה ותפארת לו מן האדם.

טכסיס המדות וקישוט המחשבות, בהנהגה הראויה ובנעימות הן לעצמו הן לאחרים, זוהי דרך-ארץ שקדמה לתורה, וכבר ביאר מהר"ל שדרך-ארץ היא ההנהגה עפ"י השכל האנושי בהנהגות טובות בין אדם לחברו.

לאור דרך ישרה זו, יפלס האדם את דרכיו, ויהיה מן "המושלים ביצרם" אשר יאמרו "בואו חשבון – בואו ונחשוב חשבוננו של עולם, הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עברה כנגד הפסדה".

ועצתם זו "בואו חשבון" מסורה לכל, כפי שנאמר בהמשך המשנה: והוי זהיר במצוה קלה כבחמורה, שאי אתה יודע מתן שכרן של מצוות. והוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה, ושכר עברה כנגד הפסדה.

והרמב"ם מפרש, שהתורה נמנעה מלפרש שכרן של מצוות, וזוהי הוראה עבורנו להזהר אף במצוה קלה, ומאידך אע"פ שלא התבאר שיעור חיבוב מצוה על-פני מצוה אחרת, כשיש לפנינו שתי מצוות יעמיק בתורה כדי שיוכל להכריע איזו מצוה גדולה וחשובה יותר.

מי שהנהגתו בדרך-ארץ טכסיס המדות וקישוט המחשבות, יוכל מכח זה להעמיק בתורה בדרך אמת, וע"י כך להבין ולהשכיל ולדעת את ערכה של כל מצוה ומצוה.

* * *

תוכן דברי "מסילת-ישרים" פרק ד'

באופן כללי, הדרך להגיע לידי זהירות היא [על-ידי] לימוד התורה.

אבל באופן מיוחד הדרך להגיע לידי זהירות: התבוננות עד כמה חמור הוא החיוב לעבודת ה' ועומק-הזדון על-זה, ויבוא לזה ע"י עיון במסופר בכתבי-הקודש ולימוד מאמרי חז"ל המעוררים על-זה.

ה"התבוננות" הנ"ל בכוחה לעוררו ולהביאו לידי זהירות מושלמת, בדרכים שונות וכדלהלן.

הענין המביא את **שלמי-הדעת** לידי התעוררות :
החרדה והדאגה פן יחסר מהם כלשהו מן השלמות, כי עבורם חסרון-השלמות הוא צרה גדולה ורעה רבה.

והיות והאמצעים המביאים אל השלימות, הם המעשים הטובים והמדות הטובות, ויודעים הם שכל חיסרון באמצעים יביא לחיסרון בשלימות, על-כן ירבו בהם ויחמירו בכל תנאים.

השיא המקסימלי של מדרגה זו, היא "יראת חטא" [שהיא מן המשובחות שבמדרגות], והוא שיהא האדם ירא תמיד ודואג פן ימצא בידו איזה שמץ חטא שיעכבהו מן השלמות. וזהו מה שאמרו חז"ל "מלמד שכל אחד נכוה מחופתו של חברו" [כי רואה את עצמו חסר מן השלמות].

הענין המביא **פחותים מהם** לידי התעוררות :
כדי שלא יהיה כבודו שפל בעולם הבא, בו נקבעות המדרגות לפי דרגת המעשים, ומי שאינו רב המעשים יחא שפל מחבירו, בזמן שכבר לא יוכל לתקן, ואז ייצר לו צער גדול ונצחי.
ואל ישלה את עצמו שהוא "יסתפק במועט" [בעולם הבא] ודי לו בחלק קטן, או שיהיה די לו שלא יהיה מהרשעים הנידונים בגיהנום.

אין זה נכון כלל, אלא פיתוי כוזב של היצר-הרע.

כי הרי בעולם הזה השפל לא יוכל לסבול להיות מושפל לעומת חבירו, [ואדרבה, כל עמל האדם להינשא וכו']. וכל-שכן שיהיה לו צער נורא להיות מושפל בעולם-האמת במקום המעלה האמיתית.

אם היו רואים את אמיתת הענין, לא היה מקום לפיתוי זה. - ואם לא יתבוננו באמת, לא יוסר מהם פיתויים עד הזמן אשר לא יועיל להם.

זהו שאמר שלמה בחכמתו : "כל אשר תמצא ידך בכחך לעשות עשה, כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול אשר אתה הולך שמה".
כי מי שלא הרבה מעשים טובים ולא חשב חשבון-נפשו ולא היה בעל-שכל **בעודו "בעל בחירה"**, לא יוכל לעשות זאת לאחר מותו.

ולכל ההמון כולו, הענין המביא לידי התעוררות :
יראת-העונש, - כי באמת ראוי להזדעזע ולחרוד תמיד, כי הקב"ה מסתכל ומדקדק על כל דבר ודבר, ומי יצדק לפני בוראו, ואין ויתור על שום עבירה אפי' קטנה וכמו שלימדונו חז"ל. וכל האומר הקב"ה וותרן הוא - יוותרו חיו.

ואפילו עם חסידיו מדקדק הקב"ה "כחוט השערה", בדברים שאינם עבירה כפשוטה, [ורק כלפיהם נחשבים ל"תביעה"], - וכל-שכן בעבירה קלה שאין הקב"ה מעלים עינו כלל.

וכמו שמצינו שדקדק הקב"ה עם אברהם אבינו [על שאמר "במה אדע"], ועל שכת ברית עם אבימלך בלי ציווי של מקום], עם יעקב אבינו [על שחרה אפו ברחל, ועל שנתן את דינה בתיבה שלא יישאנה עשוי ומנע ממנו חסד], יוסף הצדיק [על שאמר לשר-המשקים "כי אם זכרתני אתך, וכן על שחנט את אביו בלי רשותו של מקום, או (לפי דעת אחרת) לפי ששמע "עבדך אבינו" ושתק], דוד המלך [על שקרא לדברי-תורה "זמירות"], מיכל בת שאול [על שהוכיחה את דוד שרקד בחוץ לפני הארון], חזקיהו המלך [על שהראה לשרי מלך מואב את בית נכתה].

ובמס' חגיגה (דף ה'), ר' יוחנן כד הוה מטי להאי קרא הוה בכי, וקרבתי אליכם למשפט והייתי עד ממהר וגוי, עבד ששוקלים עליו קלות כחמורות - תקנה יש לו !? ואין כונת ר' יוחנן שגודל העונש [על שתיהן] שוה, אלא שלא ישכיחו החמורות את הקלות ועל כולן ידון ויעניש על כל אחד לפי מה שהוא. - [וכמו שיינתן שכר על מעשה טוב שהוא].

* * *

ולא יאמר האדם לעצמו שאין לחשוש כל-כך, כי הקב"ה נוהג במידת הרחמים.
אין זה נכון כלל, כי הקב"ה מדקדק ומעניש על כל דבר, ומידת הרחמים לא תציל מהעונש כי אינה סותרת את ההנהגה עפ"י מידת הדין.

מידת הרחמים פועלת שלושה דברים :

האחד : מונעת שלא יהא העונש מיד [כראוי למי שממרה את פי ה' ית'], אלא יינתן לחוטא זמן לשוב בתשובה.

השני : שהעונש עצמו לא יהא עד לכלה [בחרון-אף, כראוי למי שממרה את פי ה' ית'].
השלישי : שע"י תשובה ייחשב שהעבירה נעקרה [אע"פ שהמעשה נעשה במציאות], בהיותו מכיר בחטאו ומתבונן על רעתו ומתחרט עליו חרטה גמורה דמעיקרא, שהיה חפץ ומשתוקק שמעולם לא נעשה הדבר ההוא, ומצטער בלבו צער חזק על שכבר נעשה, ועוזב אותו להבא ובורח ממנו, הנה עקירת הדבר מרצונו ייחשב לו כעקירת הנדר, ומתכפר לו.

וזה חסד ודאי, שאין זה משורת הדין שייחשב שהמעשה נעקר מן המציאות, אמנם אין זה מכחיש את הדין לגמרי, כי החרטה והצער יש בהם משקל נגדי לעומת ההנאה ממעשהו הרע.

טעמי המקרא

להלן שלושה כללים חשובים אודות "טעמי המקרא", אשר ללא הקפדה עליהם המשמעות משתבשת. (וכן כתב בספר "אם למקרא").

- א. "טפחא" הנו הפסק גדול יותר מ"תביר". (ומוכח כן בפסוקים רבים).
 - ב. "תלישא קטנה" אינו הפסק (אלא "משרת"), ו"תלישא גדולה" הפסק הוא ("מלך").
 - ג. "קדמא" אינו הפסק ("משרת"), ו"ופשטא" הפסק הוא ("מלך").
- כיצד נבחין בין "קדמא" ל"פשטא"? לפי האות שהטעם מופיע מעליה, "פשטא" מופיע מעל האות האחרונה של המלה [וכשהמלה היא "מלעיל" מופיע הטעם (בחומשים רבים) גם על מעל האות האחרונה וגם מעל האות המוטעמת], ו"קדמא" מופיע מעל אחת משאר האותיות (ולא האחרונה).

יום השנה

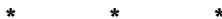
ה' אייר (נ"א: ח' אייר) – יום השנה לפטירתו של הג"ר ישעיה (פיק) ברלין (נולד שנת תע"ט, נלב"ע שנת תקנ"ט), אשר נודע בחוספתו המרובות ל"מסורת הש"ס" [שנדפסו בסוגריים מרובעים].

הגרי"פ ברלין זצ"ל היה חוטר מגזע בעל התוס' יו"ט זצ"ל, ותלמידו של הג"ר הירש חריף זצ"ל מהלברשטט, ולאחר נישואיו ישב כל ימיו על התורה ועל העבודה בברסלוי (רעייתו הרבנית היתה בת למשפחת פיק מברסלוי), חיבר ספרים רבים וביניהם "הפלאה שבערכין" "קשות מיושב" "אומר השכחה" ו"שאלת שלום" על השאלות. (עפ"י "דור דעה" ו"ירבון קדישי").

החת"ס (דרשות ח"ב עמ' ש"ו) כתב שבסוף ימיו הכריח את המלכות לקבל עליו את עול הרבנות בברסלוי.

רבנו ה"נודע ביהודה" כתב לו (בראש תשובה ששלח אליו): שלמא רבא לגברא רבא מרגניתא טבא בקי בכולהו תלמודא בבלי ירושלמי ספרי ותוספתא בתוספת מרובה הוא כבוד אהובי ידידי וחביבי הרב המאור הגאון המושלם מאד בתורה ובמעשים טובים כבוד מו"ה ישעיה נר"ן בק"ק ברעסלי. (נב"י יו"ד תש"ו ק"ס. וראה עוד שם תש"ו קכ"ד, ובנב"י או"ח תש"ו צ"ד וקכ"ב ועוד).

לע"נ ר' דב ב"ר שניאור זלמן ז"ל נלב"ע כ"ג מרחשון תשי"ג מרת עדינה ב"ר בנימין ע"ה נלב"ע ט"ו כסלו תשי"ג ולע"נ מרת גיטל ב"ר משה דוד נלב"ע י"ב טבת תשי"א ולע"נ ר' אשר אלכסנדר ב"ר שלמה ישעיהו הלוי ז"ל נלב"ע כ"ו טבת תשי"ג ולע"נ ר' אלימלך ב"ר שלום ז"ל נלב"ע כ"ו טבת תשי"ח ולע"נ ר' יהושע העשיל ב"ר ישעיהו הלוי ז"ל נלב"ע ל' שבט תשי"ג ולע"נ ר' אברהם אהרן ב"ר אליעזר דוד ז"ל נלב"ע ו' ניסן תשי"ט ולע"נ הג"ר אליעזר יעקב חיים ב"ר ח' יוסף נלב"ע י"ד ניסן תשי"א ולע"נ ר' שמואל יצחק ב"ר אליעזר ז"ל נלב"ע י"ח אייר תשי"ט

נא להעתיק בתפילה ולעורר רחמי שמים, לרפואת הרב רפאל מיכאל בן רייך, ולרפואת האברך רפאל שמואל בן יפה (בגור הישיבה הקי שפגש קשה בתאונת דרכים) לרפוי"ש בתושחי

e-mail

zichronmeir@shtaygen.co

יוצא לאור ע"י כולל "זכרון מאיר" – חניכי סלבודקה

מיקום הלימוד: בית-הישיבה סלבודקה – דרכי-אי"ש
רח' התחפרים מס' 56 – תל-אביב 6100000
טל: 050-4125547
פונקט לכתובת:
ת.ד. 597, בני-ברק 51104
Address for letters:
P.O. Box 597, Ben-Haim, 51104
The Ben-Haim Synagogue and Kollel of Kiryat Be'er Sheva
51104, Be'er Sheva, Israel
www.zichronmeir.co.il
Phone: 050-4125547
בית-הדפוס: בית-הדפוס "השחר" – רח' הירש חריף 20, תל-אביב 6100000

שיעור בהלכות שבת מתקיים בס"ד (בחרוף) במוצאי שבת קודש בשעה 10.00

(בק"ק) ביום ששי בשעה 10.00 לפנה"צ

הציבור מוזמן

השיעור בכולל קדימה, מתקיים בס"ד ביום ראשון בשעה 5.00.